

Příběhy našich sousedů

Projekt týmu ze ZŠ Nad Plovárnou 5

Tým: Beránková Kateřina, Cahová Zuzana, Smazalová Tereza, Štefková Kristýna,
Zachová Adéla

Vedení týmu: p. uč. Korbelová Jitka

Příběh Hany Noskové

Vše začalo dne 4.7. 1938, kdy se Hana Nosková (rozená Panská) poprvé podívala na svět. Bylo to ve Vilémově u Golčova Jeníkova. Narodila se Františkovi a Růženě Panské, stejně jako její dva sourozenci, kteří tu s námi už bohužel nejsou.

Po narození žila s rodinou na velkostatku, který jim byl pronajat baronem Rajským. Po nějaké době utekl baron Rajský do Anglie před Němci. Po útěku barona Rajského vzali Němci velkostatek za svůj majetek. Jednou za měsíc přišla velká kontrola, všude muselo být čisto, protože na to Němci dbali.

V celém domě byl zmatek, uklízelo se a všechno muselo být perfektní. A na malé Haničce, které bylo v té době pět let, se projevovalo napětí a stres, který v tu dobu panoval v rodině.

Rodiče paní Hany Noskové

V roce 1950 se najednou objevila dvě auta četníků. A začali všechno u nich doma kontrolovat. Přehazovali i hnůj a seno. Všechno prohlíželi a něco hledali.

„A bohužel nebo bohudík nic nenašli.“
Tatínek totiž jezdil občas do Vilémova na honitbu, vlastnil pušky, ale byl tak chytrý, že se jich zbavil nebo schoval. S velkou pravděpodobností hledali právě ty zbraně, aby měli důvod ho zavřít.

Hanička byla už starší, bylo jí asi 14 let, ale přesto byla vyděšená.

O několik dní později náhle přijel bratrův kamarád, který pracoval v JZD a říkal:
„Oldo, ihned se sbal a jeď do Ostravy, protože tě chtějí zavřít.“

Hodpodářství bylo napsáno na babičku a na Haniččina o 12 let staršího bratra. Po této zprávě se radši bratr sbalil, šel na nádraží, odjel do Ostravy a šel na nábor do hutí. Za 14 dní ho opravdu přijeli hledat komunisté, ale nenašli, tak za ním jeli do Ostravy. Chtěli, aby ho propustili z jeho nové práce, ale jelikož neměl vynechané směny, ředitel neměl důvod ho propustit, a tak se vyhnul zatčení.

V 50. letech to nebyla žádná legrace, jak říká paní Nosková. Každý dostal soupis dodávek, co musel odevzdat. Tatínek Hany byl chytrý, vždy si změřil rozměr půd a maminka na dodávky dávala krůty, slepice, husy apod., nemohli je nikdy zatknout za neplnění

Ale komunisté stále hledali záminky proti rodině Panských, protože nechtěli vstoupit do JZD v Hruškových Dvorech. Tlaku vstupu rodiče vždy odolali.

To byl také důvod, proč jim neprodali dům ve vesnici, ačkoliv měli peníze.

Dům i přes několi žádostí nebyl jejich a oni tam bydleli pouze v nájmu.

Na jednání národním výboru pak odhlasovali návrh, že do jejich bytu potřebují nastěhovat členy JZD.

A rodinu čekalo další stěhování, tentokrát do Kozlova.

(I o tom jsme našli záznamy v archivu.)

Hana měla také kvůli svému „špatnému“ původu problémy po zkladní škole. Nedostala doporučení do žádné střední školy. Rodiče ji chtěli dát buď do zemědělství nebo pracovat do Motorpalu, dokonce uvažovali, že by mohla jít za bratrem do Ostravy, tam by se ji třeba podařilo dostat na nějakou školu.

Jenže bratr Olda se v té době vrátil z Ostravy zpátky domů, aby pomohl své rodině, protože jejich tatínek nenašel dlouhodobou práci. Vždy ho zaměstnali jen na krátkou dobu a pak si vymysleli záminku, proč už mu práci nedají. Proto Oldu napsali jako živitele mladé Haničky.

Bratr se šel zeptat na pracovní úřadě, kde by jeho sestra mohla najít uplatnění. Tam mu nabídl pro Hanu studium na zdravotní škole, kde tento rok odešlo z 1.ročníku hodně děvčat.

A tak měla Hana štěstí a dodatečně ji v listopadu přijali.

Zpočátku Hana moc nadšená studiem nebyla, protože se bála krve apod. (Byla „cimprlich“, jak nám sama řekla). Po pár měsících dostala nabídku na obchodní školu, ale už nechtěla, protože si na zdravotní škole zvykla. Dostudovala a celý život pracovala ve zdravotnictví.

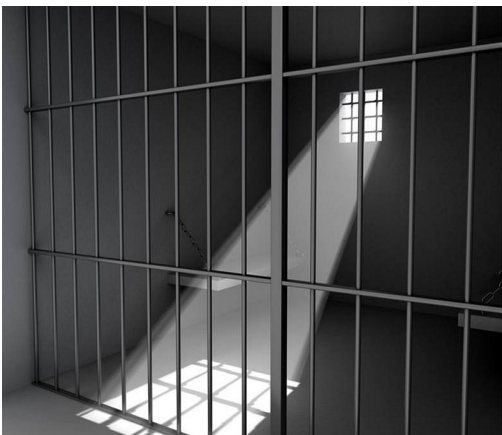
Po absolvování zdravotní školy našla práci na psychiatrii. Tam se také za nějakou dobu seznámila se svým budoucím mužem.

On byl z rodiny věřících, také studoval nějakou dobu v semináři, proto ho asi sledovali. Jednoho dne, to byl na horách zrovna bez Hany, ho zavřeli, dodnes se nedozvěděli ani proč.

„Zkrátka přijeli a prohledávali mu věci a pak ho odvezli“, vypráví paní Nosková.

Pan Nosek byl souzený se skupinou, kde ho nikdo neznal a on neznal je. Všechno to bylo vymyšlené kvůli tomu, aby mládež zastrašili a odradili od chození do kostela. Pana Noska pořád vyslychali, a jelikož nic nevěděl, tak řekl, že už s nimi nebude mluvit a také nemluvil. Jednoho dne se paní Hana rozhodla, že ho navštíví. Do věznice, i když ještě nebyla jeho manželka, ji pustili, protože chtěli vědět, jestli alespoň s jí něco řekne a nepomátl se třeba na rozum. A on s ní opravdu mluvil, duševně byl v pořádku, ale zdravotně určitě ne, to už byl ve vězení šest dlouhých měsíců.

„Když jsem vstoupila do cely, byl jako porostlý mech“, vypovídá dál Hana.

Po sedmi měsících pana Noska propustili z vězení, neměli žádný důvod k zadržování. Ale už nemohl pracovat ve zdravotnictví a měl dokonce zákaz žít v Jihlavě. Proto se rozhodli společně z Jihlavy odejít a přestěhovali se na Ostravsko, kde žili 12 let.

Pan Jiří si tam našel práci v dolech, ale musel ji opustit po necelém roce (asi 9 měsíců), z důvodu závalu, do kterého se dostal. Během dalších let vystřídal spoustu různých zaměstnání (např. jeřábník).

Zanedlouho se paní Hana a pan Jiří vzali a přestěhovali se do Karviné, kde strávili 4 roky. V Karviné si pan Jiří našel zaměstnání jako vychovatel hornických učňů.

Za nějaký čas se zase přestěhovali do Poruby. Během tohoto pobytu paní Haně zemřel tatínek, a tak se vrátili zpět do Jihlavy, aby maminka nebyla sama.

Asi v roce 1970 se už vše v dobré obrátilo a změnilo k lepšímu. Oba dva získali práci opět ve zdravotnictví (v psychiatrickém ústavu).

K nové práci dostali i dvoupokojový byt.

V ústavu pracovali i další roky.

Společně dobře vychovali dva syny, z kterých jsou dnes doktoři a otcové.

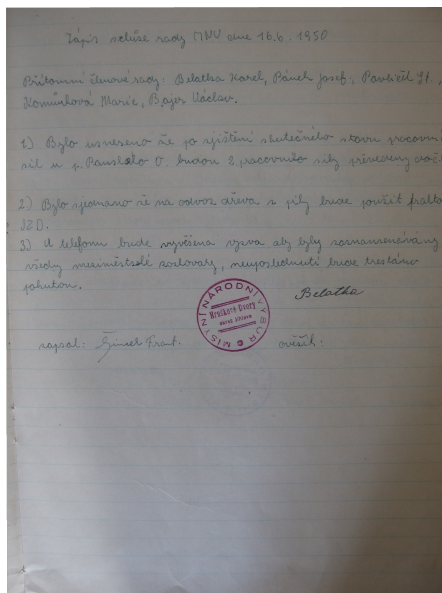
A mají velkou radost z vnoučat, které studují a často je navštěvují.

Dětství si připomíná paní Nosková na chalupě ve Vanově, kde tráví letní období a pracuje na zahradě.

A to je konec životního příběhu Hany Noskové. Životní moto paní Noskové byla rada její maminky: **„Žij podle desatera...“**

Během naší práce na projektu, jsme se 4. května vydali do jihlavského archivu, kde jsme se pokusili ověřit informace, které nám poskytla paní Hana Nosková. Velmi nás překvapilo, že bylo vše pečlivě zapsané ve zprávách ze zasedání výboru, i to že rodina Panských byla v Hruškových Dvorech *nežádoucí*.

Chtěli bychom poděkovat paní Haně Noskové za ochotu a vstřícnost . Velmi rády jsme se seznámili s jejím životním příběhem.

